

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Robert Wittman and David Kinney
THE DEVIL'S DIARY
Alfred Rosenberg and the Stolen Secrets of the Third Reich

Copyright © 2016 by Robert K. Wittman and David Kinney.
Published by arrangement with HarperCollins Publishers.
Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01798-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

**ROBERT VITMAN
I DEJVID KINI**

**DNEVNIK
CRNOG
ĐAVOLA**

UKRADENE TAJNE TREĆEG RAJHA

Preveo Vladan Stojanović

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2016.

Za naše porodice

*Potrebne su generacije da velike filozofske promene
zažive pulsirajućim životom. Čak i današnja polja
smrti ponovo će procvetati jednog dana.*

– Alfred Rozenberg

*Strašno je što vas i maleni koraci mogu odvesti do
masovnih ubistava. Dovoljni su i veoma mali koraci.*

– Robert Kempner

SADRŽAJ

Prolog: Trezor	11

IZGUBLJENO-NAĐENO 1949–2013.

1 Krstaš	17
2 Sve je izgubljeno	28
3 Zagledan u ponore mračne duše	40

ŽIVOTI NA KLACKALICI 1918–1939.

4 Pastorčad sudbine	53
5 Najomraženije novine u zemlji!	60
6 Spušta se noć	78
7 Rozenbergov put	91
8 Dnevnik	106
9 Pametni potezi i srećne podudarnosti	117
10 Moje vreme još nije došlo	123
11 Izgnanstvo u Toskani	136
12 Osvojio sam srce stare partije	147
13 Bekstvo	159

U RATU 1939–1946.

14 Teret onog što će doći	167
15 U borbi za novac i moć	177
16 Lopovi u Parizu	183
17 Rozenberže, kucnuo je tvoj veliki čas!	200
18 Specijalni zadaci	214
19 Naša tragična specijalna sudbina	229
20 Nacisti u susedstvu	234

21	Ministarstvo haosa	240
22	Propast	255
23	Veran do samog kraja	268
24	Epilog	298
	Zahvalnice	300
	Dodatak A: Hronologija Trećeg rajha	301
	Dodatak B: Spisak ličnosti	303
	Beleške	306
	Izabrana bibliografija	349

Prolog: Trezor

Palata u planini gospodarila je zatalasanim bavarskim krajolikom, tako lepim da je zavredeo ime *Gottesgarten* – Božji vrt.

Zamak Banc privlačio je poglede iz sela i imanja oko krivudave reke. Moćni kameni bedemi zlatasto su se sjajili na letnjem suncu. Dva elegantna vitka bakarna tornja smelo su nadvisivala baroknu crkvu. Trgovačko središte, utvrđeni zamak kadar da odoli vojskama i benediktinski manastir bilo je mesto s hiljadugodišnjom istorijom. U ratu je opustošen i opljačkan. Kraljevska kuća Vitelzbah obnovila ga je ne žaleći sredstava. Kraljevi i vojvode, a jednom i sam kajzer Vilhelm II, poslednji nemački car, šetali su hodnicima ovog raskošnog zdanja. Zamak je u proleće 1945. godine bio ispostava zloglasne službe, koja je od početka rata pljačkala okupiranu Evropu za račun i slavu Trećeg rajha.

Poraz je, posle šest stravičnih godina rata, bivao sve bliži. Nacisti su širom Nemačke palili kompromitujuća dokumenta, da ne bi bila zaplenjena i upotrebljena protiv njih. Neke birokrate nisu mogle da unište njima tako drage papire. Sakrivala su ih po šumama, rudnicima, zamkovima i palatama poput ove. Saveznici su nailazili na ogromne biblioteke tajni širom zemlje. Mora papira otkrivala su zamršenu nemačku birokratiju, nemilosrdnu ratnu strategiju i opsesivni nacistički plan za čišćenje Evrope od „nepoželjnih elemenata“ jednom zauvek.

Vojnici Treće armije Džordža S. Patona i Sedme armije Aleksandra Pača zauzele su ovu oblast druge nedelje aprila. Od prelaska Rajne, pre nekoliko nedelja, jurišali su po zapadnim krajevima razorene zemlje. Zastajali su samo zbog razrušenih mostova, drumskih barikada i džepova tvrdoglavog otpora. Prolazili su kroz gradove savrnjene savezničkim bombama. Jezdili su pored utučenih seljana i kuća na kojima se nisu vijorile nacističke svastike, već beli čaršavi i jastučnice. Nemačka vojska se raspala. Hitler bi za tri-četiri nedelje mogao biti mrtav.

Amerikanci su, nedugo po dolasku u oblast, sreli gizdavog aristokratu s monoklom i blistavo izglanganim čizmama. Proveo je rat u Parizu, u kom je pljačkao privatne umetničke zbirke i pokušstvo iz stanova desetina hiljada

Jevreja iz Francuske, Belgije i Holandije. Uoči oslobođenja Pariza, sa suprugom je pobjegao u Banc, s gomilom opljačkanog blaga. Dovezao je plen u konvoju od jedanaest automobila i četiri kombija za selidbu.

Želeo je da sklopi nagodbu.

U obližnjem gradu Lihtenfelsu pristupio je službeniku vojnih vlasti Samjuelu Hejberu. Pod ukusno oslikanim svodovima palate odavao je utisak čoveka naviknutog na kraljevski život. Rekao je Hejberu da će mu pokazati skrovište s važnim nacističkim dokumentima ako mu on dozvoli da nastavi da živi na dotadašnji način.

Amerikanac je bio zainteresovan. Savezničke snage imale su naređenje da pronađu i sačuvaju sva nemačka dokumenta na koja naiđu, zbog obaveštajnih podataka i predstojećih suđenja za ratne zločine. Patonova Druga armija imala je specijalno obaveštajno odeljenje G-2 posvećeno ovom zadatku. Njihovi timovi samo u aprilu zaplenili su trideset tona nacističkih dokumenata.

Amerikanci su se, sledeći Fon Berovu dojavu, popeli uz planinu da bi se susreli s njim. Nacista ih je odveo pet spratova ispod zemlje, do ogromne količine poverljivih nacističkih dokumenata skrivenih iza lažnog betonskog zida. Dokumenti su ispunjavali ogromni trezor. Što nije stalo u njega, ležalo je u gomilama na podu dvorane.

Nakon što je odao tajnu, Fon Ber se – shvativši da ga ovaj potez neće spasiti od posledica ponižavajućeg nemačkog poraza – pripremio da u velikom stilu napusti životnu scenu. Obukao je jednu od ekstravagantnih uniformi i sa suprugom otišao do spavaće sobe. Podigli su dve visoke čaše pune francuskog šampanjca začinjenog cijanidom i nazdravili svom kraju. „Epizoda je“, napisao je američki dopisnik, „imala sve sastojke melodrame, tako drage nacističkim vođama.“

Vojnici su pronašli leševe Fon Bera i njegove supruge usred luksuznog okruženja. Osmotрили su polupraznu bocu na stolu dok su ispitivali leševe.

Par je izabrao berbu bogatu simbolikom: 1918. godinu, u kojoj je njihova voljena domovina oborena na kolena na kraju prethodnog svetskog rata.

Papiri u trezoru pripadali su Alfredu Rozenbergu, Hitlerovom glavnom ideologu i jednom od prvih članova Nacističke partije. Rozenberg je bio svedok osnivanja partije 1919. godine, kad su ogorčeni i gnevni nemački nacionalisti pronašli vođu u liku Adolfa Hitlera, bombastičnog i buntovnog veterana iz Prvog svetskog rata. On će jedne novembarske noći 1923. godine pokušati da svrgne bavarsku vladu. Rozenberg će umarširati u minhensku pivnicu korak iza svog heroja. Biće s njim i deceniju kasnije u Berlinu, kad partija dođe na vlast i kad se počne uništavanje svojih neprijatelja. Borio se u areni

Dnevnik crnog đavola

dok su nacisti preoblikovali čitavu Nemačku po svom liku. Ostaće s njim do samog kraja, do preokreta ratne sreće i raspada njegove izopačene vizije.

Istražitelji su u proleće 1945. godine počeli da pregledaju ogromnu količinu zaplenjenih dokumenata, uključujući i privatnu i službenu prepisku od ravno 250 tomova. Ubrzo su došli do čudesnog otkrića: Rozenbergovog dnevnika.

Našli su preko pet stotina strana punih zabeležaka. Ispisivao ih je u knjižici s kožnim povezom i pojedinačnim papirima. Počeo je da vodi dnevnik 1934. godine, godinu dana nakon Hitlerovog stupanja na vlast. Od nacističkih glavešina, samo su Rozenberg, ministar propagande Jozef Gebels i Hans Frank, okrutni guverner okupirane Poljske, ostavili dnevnike za sobom. Ostali, uključujući i Hitlera, odneli su svoje tajne u grob. Od Rozenbergovih dnevničkih zapisa očekivalo se da prikažu funkcionisanje Trećeg rajha viđeno iz perspektive čoveka koji je četvrt stoleća zauzimao najviše položaje u Nacističkoj partiji.

Rozenberg je van Nemačke bio manje poznat od Gebelsa, Hajnriha Himmlera, osnivača i zapovednika SS-a, i Hermana Geringa, Hitlerovog glavnog čoveka za ekonomiju i zapovednika vazduhoplovstva. Rozenberg je morao da se rve i otima s ovim divovima nacističke birokratije da bi se domogao komada vlasti, koji mu je, po njegovom mišljenju, pripadao. Od početka pa do kraja uživao je Firerovu podršku. Razgovarao je s Hitlerom u četiri oka o velikom broju važnih pitanja. Bio mu je u potpunosti odan. Hitler ga je postavljao na niz vodećih položaja u partiji i vladi. Starao se da ga učini popularnim u narodu i da mu omogući dalekosežni uticaj u zemlji. Protivnici u Berlinu su ga se gnušali, ali je šire članstvo partije u njemu videlo jednog od najznačajnijih ljudi u Nemačkoj. Doživljavali su ga kao velikog mislioca, do čijeg mišljenja je Hitler veoma držao.

Rozenbergovi otisci prstiju biće pronađeni na zamašnom broju najvećih nacističkih zločina.

Organizovao je krađu umetničkih dela, arhiva i biblioteka iz Pariza, Krakova i Kijeva – blaga koje će proslavljeni saveznički Odred za baštinu* pronaći po nemačkim zamkovima i rudnicima.

Dvadesetih godina u Hitlerov um ubacio je zlokobnu ideju da je svetska jevrejska zavera u pozadini komunističkog ustanka u Sovjetskom Savezu.

---

* Skr. naziv za MFAA (*Monuments, Fine Arts, and Archives program*) – specijalni saveznički odred koji je od 1943. imao zadatak da očuva i povrati ukradene spomenike, umetnička dela i arhivsku građu na teritoriji koja je bila pod nacističkom okupacijom. Poznat je još i kao Odred za spomenike, umetnost i arhivsku građu. (Prim. kor.)

Neumorno je ponavljao tu tvrdnju. Bio je najznačajniji zastupnik teorije kojom je Hitler, dvadeset godina kasnije opravdavao razorni rat sa Sovjetskim Savezom. Rozenberg je, dok su se nacisti pripremali za invaziju Sovjetskog Saveza, objavio da će taj rat biti „pročišćavajuća svetska biološka revolucija“, koja će zauvek istrebiti „sve zarazne bacile jevrejstva i njihovu kopilad“. Rozenberg je u prvim godinama rata na istoku, kad su Nemci naterali Crvenu armiju na povlačenje sve do predgrađa Moskve, zapovedao okupacionim vlastima koje su terorisale baltičke zemlje, Belorusiju i Ukrajinu. Njegovo ministarstvo sarađivalo je s Himlerovim genocidnim krstašima u masakrima Jevreja na istočnim teritorijama.

Rozenberg je udario ideološke temelje Holokausta. Još 1919. godine počeo je da objavljuje otrovne tekstove protiv Jevreja. Širio je poruku mržnje kao urednik partijskih novina i pisac članaka, pamfleta i knjiga. Kasnije je postao Firerov poverenik za ideološka pitanja. Gomile su mu klicale po gradovima i selima Rajha. Njegovo najvažnije delo *Mit dvadesetog veka* prodato je u više od milion primeraka. Pored Hitlerove *Moje borbe*, smatrano je središnjim delom nacističke ideologije. Rozenberg je u svojim dosadnim tekstovima pozajmio zastarele ideje o rasama i svetskoj istoriji od pseudo-intelektualaca. Objedinio ih je u osoben sistem političkih uverenja. Lokalne i oblasne partijske vođe govorile su mu da su održale hiljade govora služeći se njegovim delima. „U njima su“, hvalisao se Rozenberg u dnevniku, „pronašli smernice i materijale za borbu.“ Rudolf Hes, zapovednik logora smrti Aušvic, u kome je istrebljeno više od milion ljudi, rekao je da su ga reči trojice ljudi – Hitlera, Gebelsa i Rozenberga – psihološki pripremile za obavljanje te misije.

Nacistički ideolog u Trećem rajhu mogao je videti kako se njegova filozofija sprovodi u praksi. Ubila je milione.

„Razbesnim se kad god pomislim šta je taj parazitski jevrejski narod učinio Nemačkoj“, napisao je u dnevniku 1936. godine. „Donekle me smiruje što sam doprineo razobličavanju njihovog izdajstva.“ Rozenbergove ideje dale su legitimitet i racionalno pokriće za ubistvo miliona.

Novembra 1945. u Nirnbergu se okupio Međunarodni vojni tribunal, da bi sudio najzloglasnijim nacistima po optužbama za ratne zločine. I Rozenberg se našao na optuženičkoj klupi. Optužba se zasnivala na gomili nemačkih dokumenata koji su, krajem rata, pali u savezničke ruke. Hans Friče, bivši šef Odeljenja za vesti Ministarstva propagande, za vreme suđenja je zatvorskom psihijatru rekao da je Rozenberg igrao ključnu ulogu u oblikovanju Hitlerove filozofije u dvadesetim godinama, pre uspona nacista na vlast. „On je, po mom mišljenju, imao strahovit uticaj na Hitlera u periodu u

Dnevnik crnog đavola

kom se on još bavio nekim razmišljanjem“, rekao je Friče, koji je u Nirnbergu oslobođen optužbi za ratne zločine. Nemački denacifikacioni sud kasnije ga je osudio na devet godina zatvora. „Rozenberg je bio važan zbog svojih ideja, koje su, iako puka teorija, u Hitlerovim rukama postale stvarnost... Tragično je što su se Rozenbergove umišljene teorije primenjene u praksi.“

Friče je tvrdio da je Rozenberg „najkrivlji od svih koji sede na optuženičkoj klupi“.

Robert H. Džekson, glavni američki tužilac u Nirnbergu, tvrdio je da je Rozenberg „intelektualni prvosveštenik *gospodarske rase*“. Sudije su presudile da je nacista kriv za ratne zločine. Šesnaestog oktobra 1946. godine Rozenbergov život završio se usred noći na kraju užeta.

Istoričari su narednih decenija češljali milione dokumenata koje su krajem rata spasli Saveznici, ne bi li shvatili kako i zašto je došlo do kataklizme stoleća. Sačuvana je veoma obimna dokumentacija. Sadržala je tajne vojne zapisnike, iscrpne izveštaje o pljačkama, dnevnike pojedinaca, diplomatske papire, transkripte telefonskih razgovora i užasavajuće dopise u kojima se suvoparnim birokratskim jezikom raspravljalo o masovnom ubistvu. Američki tužioci su, nakon završetka suđenja 1949. godine, zatvorili kancelarije. Zaplenjeni nemački dokumenti poslani su u zatvorenu fabriku torpeda na obalama reke Potomak, u Aleksandriji u Virdžiniji. Tamo su pripremani za pohranjivanje u Nacionalnu arhivu. Načinjeni su mikrofilmovi, a većina originalnih dokumenata vraćena je Nemačkoj.

Međutim, nešto se desilo s Rozenbergovim tajnim dnevnikom. Nikad nije stigao u Vašington. Nikad nije prepisan ili preveden, niti su stručnjaci koji se bave Trećim rajhom ikad dobili priliku da ga prouče.

Dnevnik je nestao četiri godine nakon što je iznesen na svetlo dana iz trezora ispod bavarske palate.

IZGUBLJENO-NAĐENO

1949 – 2013.

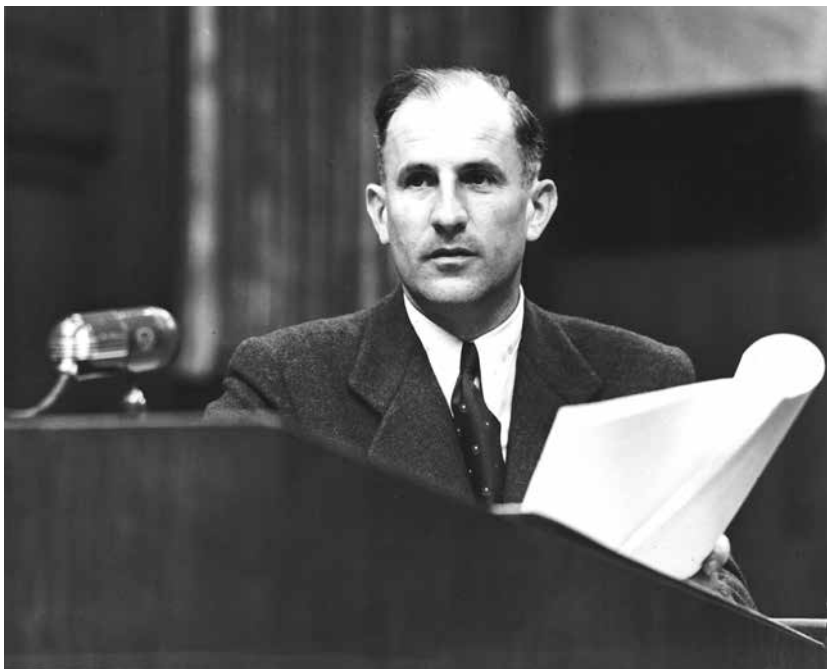
1

Krstaš

Tužilac je četiri godine nakon završetka rata čekao donošenje presude u Sudnici 600 nirnberške Palate pravde. To je bilo poslednje suđenje protiv nacističkih ratnih zločinaca koje su pokrenuli Amerikanci. Robert Kempner uložio je sve u njegov ishod.

Ratoborni i istrajni četrdesetdevetogodišnji pravnik, vešt u sticanju društvenih veza i sa smislom za intrige, prolazio je kroz život uzdignute glave, kao da izaziva protivnike – kojih nije manjkalo – da ga napadnu svom snagom. Kempner, visok metar i sedamdeset i glave prekrivene retkom kosom, možda nije plenio fizičkom pojavom, ali je imao ličnost koja je polarizovala ljude, nagoneći ih da se svrstavaju u dva tabora: za i protiv njega. Smatran je harizmatičnim ili razmetljivim, posvećenim ili dogmatičnim, zaštitnikom pravde ili prostom sitnom dušom.

Gotovo dvadeset godina ratovao je s Hitlerom i nacistima. Poslednje četiri proveo je u gradu uništenom Firerovom megalomanijom i savezničkim bombama. Njegova borba istovremeno je bila jedinstvena životna priča i univerzalna pripovest. Borio se za život i odigrao malu ulogu u presudnoj borbi svog vremena. Početkom tridesetih, kao mladi policijski činovnik u Berlinu, zalagao se da se Hitler, zajedno sa sledbenicima, uhapsi zbog izdaje pre nego što sruši republiku i uspostavi strahovladu. Kempner – Jevrejin, liberalnih pogleda i zakleti protivnik nacista – nekoliko nedelja posle njihovog dolaska na vlast ostaje bez zaposlenja. Gestapo ga 1935. godine nakratko zatvara i ispituje. Beži u Italiju, Francusku i konačno u Sjedinjene Države, gde nastavlja borbu. Bibliotekom originalnih nemačkih dokumenata i mrežom doušnika pomogao je Ministarstvu pravde da osudi propagatore nacizma u Sjedinjenim

Tužilac Robert Kempner u nirnberškoj Palati pravde (*U.S. Holocaust Memorial Museum*, zahvaljujući Džonu V. Mozentalu)

Državama. Snabdevao je Ministarstvo rata, tajnu Kancelariju za strateške usluge i FBI Dž. Edgara Huvera obaveštajnim podacima.

Zahvaljujući obrtu sudbine, koji kao da je istrgnut ih holivudskog scenarija, vratio se u domovinu i pomogao da se optuže ljudi koji su ga otpustili s posla, demonizovali zbog jevrejske krvi, lišili nemačkog državljanstva i naterali da beži da bi sačuvao živu glavu.

Nakon što su Gering, Rozenberg i druge zloglasne glavešine propalogo Rajha osuđene za ratne zločine na čuvenom suđenju, Kempner je ostao u Nirnbergu zbog još dvanaest dodatnih slučajeva, koje su Amerikanci pokrenuli protiv ukupno 177 nacističkih saradnika: doktora koji su izvodili gnusne eksperimente na zatvorenicima u koncentracionim logorima, esesovaca koji su nagonili zatvorenike da rade do smrti, direktora kompanija koje su imale koristi od prinudnog rada i vođa odreda za egzekuciju, koji su masakrirali civile po istočnoj Evropi za vreme rata.

Dnevnik crnog đavola

Kempner je lično nadgledao poslednji i najduži proces – Slučaj 11, nazivan i *Suđenje ministarstvima*, zato što je većina optuženih zauzimala vodeće položaje u vladinim kancelarijama u Vilhelmstraseu u Berlinu. Najpoznatiji među optuženima bio je državni sekretar Ernst fon Vajczecker iz Ministarstva spoljnih poslova, čovek koji je utro put za invaziju Čehoslovačke. Dokazano je da je lično odobrio transport više od šest hiljada Jevreja iz Francuske u logor smrti u Aušvicu. Najzloglasniji optuženik bio je Gotlob Berger, SS oficir koji je obrazovao streljački odred poznat po okrutnosti. „Bolje je ubiti dva Poljaka više“, jednom je napisao o svojoj jedinici, „nego dva manje.“ Najveće zanimanje izazivali su bankari, koji ne samo da su finansirali izgradnju logora za istrebljenje već su vredno gomilali tone i tone zlatnih plombi, nakita i naočara skinutih sa pobijenih žrtava.

Suđenje je počelo krajem 1947. godine. Konačno se završilo 12. aprila 1949. godine. Trojica američkih sudija ušla su u sudnicu. Sela su i počela glasno da čitaju presudu od osam stotina stranica. Čitala su je puna tri dana. S druge strane dvorane, pod stražom kao lenjir pravih vojnih policajaca pod sjajnim srebrnim šlemovima, bili su nacistički optuženici. Slušali su simultani prevod presude na nemački jezik. Devetnaest od dvadeset jednog okrivljenog su osuđeni. Petorica su osuđena za zločine protiv mira, optužbu koja je obeležila nirnberško suđenje. Vajczecker je dobio sedam godina zatvora, a Berger dvadeset pet. Trojica bankara dobila su od pet do deset godina.

To je bila velika pobeda tužilaštva, izvojevana posle četvorogodišnjeg kopanja po nacističkoj dokumentaciji i saslušavanja stotina svedoka. Prvi prekršioци osuđeni su i poslani na izdržavanje zatvorske kazne. Suđenje je pokazalo svetu da saučesništvo u Holokaustu seže duboko i široko u nemačkoj vlasti. Naslikalo je, kako je Kempner voleo da govori, „čitavu zločinačku fresku“ Trećeg rajha i dodatno utvrdilo Nirnberg u istoriji kao „uporište vere u međunarodno pravo“. Učvrstilo je temelje oštrijeg progona ratnih zločinaca.

Presude su bile vrhunac duge Kempnerove kampanje protiv Nacističke partije.

Bolje reći, trebalo je da budu.

Nirnberške vrednosti izneverene su već za nekoliko godina.

Mnogi su u Nemačkoj i Americi klevetali suđenja. Kritičari su govorili da su ona trijumf osvetničke pravde pobednika u ratu. Netaktični i veoma agresivni unakrsni ispitivač Kempner nametnuo se kao simbol navodnog nepoštenja i pristrasnosti. Često je pominjano njegovo oštro ispitivanje bivšeg nacističkog diplomate Fridriha Gausa, u kom mu je Kempner pretio da će ga izručiti Rusima, da mu oni sude za ratne zločine. Jedan od kolega

tužitelja ocenio je da je Kempnerova taktika bila „budalasta“ i da strahuje da će „od običnih zločinaca“, kojima se sudilo u Nirnbergu, „načiniti mučenike“. Posle Kempnerovog ispitivanja, jedan od svedoka nazvao je tužioca „osobom dostojnom Gestapoa“.

Kempner je 1948. godine s protestantskim biskupom Teofilom Vurmom zapodenuo oštru javnu raspravu o integritetu suđenja. Vurm je Kempneru uputio protestno pismo; Kempner je odgovorio tvrdeći da su oni koji dovedu u pitanje Nirnberški proces zapravo „neprijatelji nemačkog naroda“. Štampa je naširoko i nadugačko pisala o polemici. Kempner je ocrnjivan u nemačkim novinama. Karikaturno je prikazivan kao jevrejski emigrant žedan osвете, koji se lažno prikazuje kao zaštitnik pravde.

Kritika je stigla i od američkog senatora Džozefa Makartija, u čijoj izbornoj bazi u Viskonsinu je bilo mnogo Amerikanca nemačkog porekla. Senator se protivio sudskom gonjenju Vajczekera zato što je taj nacista, na osnovu tvrdnji neimenovanog izvora, za vreme rata bio američki tajni agent. Makarti je rekao da Nirnberg šteti američkim obaveštajnim naporima u Nemačkoj. Godine 1949, pred senatskim Komitetom za vojna pitanja, rekao je da želi temeljno preispitivanje „potpuno imbecilne“ atmosfere Vajczekеровог suđenja.

„Mislim da bi ovaj komitet“, rekao je Makarti, „trebalo da ispita kakvi moroni – svesno se služim tim izrazom – upravljaju našim vojnim sudovima.“

Američki sudovi za ratne zločine do kraja svog mandata osudili su više od hiljadu nacista na zatvorske kazne. Većina ih je robijala u zatvoru Landsberg pored Minhena. Veliki broj zapadnih Nemaca odbijao je da prihvati verodostojnost savezničkih sudova. Nisu smatrali zatočene naciste ratnim zločincima, već žrtvama nezakonitog sudskog progona. Ovo pitanje postalo je glavna tačka sporenja nakon što je Zapadna Nemačka izabrala prvog kancelara 1949. godine, u sklopu napora Amerike, zabrinute zbog sovjetskih planova u Evropi, da postavi na noge poraženog neprijatelja i da od njega načini pouzdanog i dobro naoružanog saveznika.

Stvarnost Hladnog rata brzo je erodirala postignuća tužioca za ratne zločine.

Američka Visoka komisija za Nemačku je 1951. godine, posle ponovnog razmatranja presuda, pustila jednu trećinu nirnberških osuđenika na slobodu i preinačila sve smrtne presude izuzev pet. Svi nacisti koje je Kempner smestio iza rešetaka posle Slučaja 11 našli su se na slobodi do kraja godine. Smanjenje kazni oglašeno je kao akt milosrđa, ali su Nemci tu poruku protumačili na drugačiji način: Amerikanci su konačno priznali da su suđenja bila nepravедna. Kempner se svom snagom obrušio na ovu odluku. „Želim